

indeholder to Muligheder: Enten opretholdes der nogen Import, og da betegner Forslaget en Beskatning af de fattige til Hjælp for de velhavende. En saadan Politik kan vi ikke støtte. Eller Importen standses helt, Konkurrence udelukkes, Prisfald hindres, og Resultatet bliver: høje Priser for alle, Industrien holdes oppe ved Understøttelse fra det øvrige Samfund. Ogsaa en saadan Politik maa vi, ligesom Socialdemokratiet altid tidligere har gjort, vende os imod.

Jeg har i disse Bemærkninger ganske set bort fra Spørgsmaalet om den praktiske Gennemførlighed af hele Forslaget. Det høje Ting ved, at Industriraadets Udtalelser, som foreligger paa dette Omraade, er meget interessante, og dets Fremstilling af Vanskelighederne ved at udføre Forslaget i det praktiske Liv tror jeg paa de fleste Punkter er rigtig. Men naar jeg siger dette, kan jeg i denne Forbindelse ikke tilbageholde den Bemærkning, at naar de samme Industriledere, der har skrevet denne kølige Bedømmelse af Forslaget, kun nogle faa Dage før har udtalt sig i de mest rosende Vendinger om dette, saa siger man til sig selv, at dog vist ingen anden Erhvervsorganisation har saa mærkelige Ledere.

Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Staunings mageløse Opfindelse — vil jeg kalde den — har opnaaet Højdepunktet af sin Berømmelse derved, at den har forskruet Hovedet paa Industriens Ledere i 3 Dage. Forslaget er i sig selv allerede sunket til Jorden, som et Forslag maa gøre, der bæres frem af en Blanding af uklare Tanker og Ønsker om at tilsløre en Strømkæntning i et stort politisk Parti.

Men dermed vil jeg ikke sige, at dette Forslag ingen Betydning har haft eller har. Dette Forslag har for Socialdemokratiet efter min Mening været det Skridt paa Toldbeskyttelsens Vej, som koster; naar dette Skridt først er gjort, betyder det, at vi neppe mere her i Danmark ser Socialdemokratiet som det Frihandelsparti, det har været siden sine første Dage. Og jeg er blandt dem, der mener, at der deraf vil opstaa de største baade økonomiske og politiske Følger i de kommende Aar. En Fløj indenfor Socialdemokratiet har brudt igennem med sin Politik, en Fløj, som tidligere har underkastet sig en almen-demokratisk Politik, men nu nægter at fortsætte dermed.

Ingen kan dybere end jeg beklage, at det er sket. (Afbrudelse af Stauning). Jeg har flere Gange tidligere sagt til de ærede Med-

lemmer her i Tinget, at jeg har set det som en overordentlig Lykke, at den danske Arbejderstand hidtil ligesom den tyske og engelske Arbejderstand enigt har kunnet afvise Protektionismens Særinteresser og har staaet fast paa den samlede Arbejderstands Interesser. (Fraenkel: Det er hverken rigtigt for den tyske eller den engelske Arbejderstands Vedkommende). Hvis det ærede Medlem Hr. Fraenkel, hvad han selvfølgelig gør, læser, hvad f. Eks. den engelske Arbejderstands Ledere udtaler... (Fraenkel: Det behøves ikke)... vilde han ikke kunne komme udenom de Bemærkninger, jeg har fremsat. Men i denne Kamp mellem den samlede Arbejderstands og de enkelte Fags Særinteresser, ser vi i Virkeligheden Kærnen i hele det protektionistiske Problem. Det enkelte Fags Interesse i, at netop den bestemte Industri bæres oppe og Konkurrencen hindres, medens det øvrige Samfund betaler de højere Priser, der derved opstaar, glemmer Helheden, glemmer, at Beskyttelse af den Art vel kan medføre forøget Arbejde i det enkelte Fag, men at den i de fleste Tilfælde vil skabe voksende Arbejdsløshed paa andre Omraader. Tvinges Befolkningen til at anvende flere Penge til Køb af enkelte Industriers Varer, ja, saa harden samme Befolkning ogsaa færre Penge til at købe andre Industriers Varer for, og saa dukker Arbejdsløsheden op dér. Det er Forklaringen paa det, som ærede Medlemmer vil kunne se af de sidste Aars Erfaringer i Europa. Det er Forklaringen paa, at det ikke er muligt at vise et protektionistisk Land, der under i øvrigt lige Forhold har færre arbejdsløse end Frihandelslande.

Det er ogsaa den Opfattelse, Socialdemokratiet altid har været enigt i. Jeg skal blot henvise til, hvorledes man for et Aars Tid siden, den 6. Juli i Fjor, i „Social-Demokraten“ siger: „Anvisningen paa Told som det undergørende Mittel vilde vinde i Værdi, dersom Bladet vilde nævne Tallet paa arbejdsløse i Lande, som anvender en kras Toldbeskyttelse. Vi opfordrer „Berlingske Tidende“ til at fortælle sine Læsere den Kendsgerning, at de allerfleste Toldbeskyttelseslande har forholdsvis langt flere arbejdsløse end Danmark“. Det er en Opfattelse, som har haft sit Tilhold i Socialdemokratiet lige til de sidste Dage. „Demokraten“ i Aarhus skrev 3 Dage, før det ærede Medlem fremsatte sit Forslag: „Der synes overhovedet ikke at være en direkte Forbindelse mellem Toldbeskyttelse og Arbejdsløshed“.